

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968480144/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

til; Drengen derimod var i god Behold hjemme i Hr. van Gehlmuydens Huus.

»Gud være lovet, var det ikke Andre end ham.« sagde van Gehlmuyden, »det har han godt af, for et voxent Menneske skulde dog være saa klog, at han ikke lod sig forføre af en gal Drengs Griller; men det lover jeg, og det skal staae fast, at han — hvis hans Fader vil følge mit Raad — aldrig skal have med slige Narrestreger meer at gjøre.« Efter disse Ord tændte van Gehlmuyden sin Cigar og begyndte ganske rolig at ryge den.

Noget efter hørtes der igjen en forvirret Larm. »Saa var det jo dog den stakkels Robert!« hørte man en Stemme sige. Omsider aabnedes Døren saa vidt, som muligt, og en Bærebør blev langsomt baa- ren ind af fire Mænd, Paa Bærebørens laa en lille Dreng, hvis Klæder dryppede af Vand, og paa hvis blege Ansigt intet Tegn af Liv var at see.

Efter Børens fulgte den gamle Franklin tillige med John Bridle og en stor Mængde Mennesker. Mellem disse befandt sig ogsaa den stakkels David Baxter, hvis Klæder vare ligesaa vaade, som Drengens, og af hvis solbrændte Kinder Taarøerne strømmede ned, medens han vred sine Hænder i Fortvivlelse. »Havde jeg vidst det,« sagde han, »havde jeg tænkt, at det skulde blive Enden derpaa, da skulde jeg før have styrtet mig i den vildeste Strøm under det største Møllehjul, end jeg skulde have laant mine Hænder til dette Arbeide.«

Det bekræftede sig virkelig, at der, efter Franklins Bortgang, var opstaaet en Veddestrid mellem flere Baae; og uagtet det lille Fartøi længe gik fri for Overlast, saa havde dog tilsidst, da Skumringen

nærmede sig, en større Baad stødt saa stærkt an derimod, at Bølgerne strømmede ind; baade Drengen og David Baxter vare da faldne ud i Vandet. Drengen blev strax reven bort af Strømmen, og endskjøndt David Baxter hurtig svømmede efter ham, varede det dog en Tid, før han kunde indhente ham. Efterat Drengen nu var bleven bragt i Land, gav han intet Livstegn, og da Byens eneste Læge var med imellem Gjesterne i »den gyldne Ørn«, saa blev det besluttet strax at bringe Drengen derhen.

»Jeg frygter for, at al Hjælp her kommer for sildig,« sagde Lægen, efterat han nøie havde betragtet Drengen.

»Og dog maac vi ikke tabe noget Øieblik,« sagde Franklin; »jeg er heller ikke ganske uvidende om, hvad der ved slige Leiligheder bør skee. Skaf os et varmt Bad, John Bridle! — Dog nei! det vilde maaskee tage for lang Tid. Skaf os blot noget Flanel, nogle Sengklæder og uldne Tæpper, og sørg for, at de blive godt opvarmede! — Nei, Doctor! I maa ikke trykke ham paa Hjertekulen, det duer ikke. Lad os blot klæde ham af, det er det Første, der maa gjøres.«

Da Lægen, der just ikke syntes at høre til de alderkyndigste i sit Fag, aldeles ingen Indvendinger gjorde, saa blev Alt iværksat saaledes, som Franklin ønskede det. Drengen blev afklædt og derefter indhyllet i uldne opvarmede Tæpper. En Sopha blev trukket noget ud i Værelset, man tog Rygstykket bort deraf og forvandlede den til et Slags Seng. Nu blev Drengen baaren hen derpaa, dog saaledes, at Hovedet laae lidt høiere, end den øv-